Any XVI. — Núm. 746 15 CENTIMS Barcelona, 4 de Juliol de 1923

PAPITU

—Que són impertinents aquells joves! Perquè em miraven massa, com a despreci m'hi he girat d'esquena, i segueixen mirant!

LA MÁQUINA PREDILECTA!!...

Demaneu la prova a

ORBIS, S. A. - Balmes, 12

SI US AGRADA REMENAR

En totes les ocasions
veniu—me a comprar els bastons
que'n tinc deu mil per triar.

FABRICA: Passatge Bacardí (Rambla - Plaza Reial)

Leed siempre

EL CALOYO

Semanario festivo militar

Sale los sábados **Precio: 10 cts.**

PEL Es treu sense molèstia, ni irritar la pell amb l'ús del **DEPILATORI BORRELL**

Es el millor i més econòmic - 3'50 pessetes pot - En totes les perfumeries, o Asalto 52, farmàcia.

TEATRE COMIC

Tots els dies: Extraordinari èxit
¡AVE CÉSAR!

TEATRE NOVETATS

Aquesta setmana es projecta amb gran èxit la notable pel·lícula de la marca CANIGÓ
EL PADRE JUANICO
adaptació cinematogràfica del drama de l'inmortal n'Angel Guimerá MOSSEN JANOT

ROYAL CONCERT

Gran èxit de VENUSINA, PAQUITA SOBIET, FLORENTINA IRUÑA, MORENILLA i NIÑA UTRERA.

NOVELTY

El famós temple de l'alegria i de les noies més ben formades. Tots els dies, tarda i nit, admirareu les més aplaudides estrenes del music-hall.

TEATRE ESPANYOL

El vodevil LA POMA DEL PARADIS i reposició de BAIXANT DE LA FONT DEL GAT o MARIETA DE L'UL VIU.

POMPEIA

Tots els dies: Grans concursos de rumba, prenent-hi part les artistes *Perla Mora, La Cleo, Perla Malagueña, Adela Puerto, Argentinita, Ofèlia y Carmen Fontán.*

No RUMIÏN MÉS! VOLEN MENJAR ESPATARRANTMENT?

HOTEL SANT AGUSTI

La casa més coneguda de Catalunya

Plaça Igualtat, 3, i Carrer Hospital - - - Telèfon 1916 A.

LA CASITA BLANCA

Habitacions luxoses. — Confort modern. — Carrer Ballesteros, núm. 105. Telèfon 197 G.

Girem al revés, amb gran perfecció, tota mena de abrics i trajos. Planxem vestits a l'instant (sistema americá).

Preu: 3 PESSETES

LA REFORMADORA

Carrer Trafalgar, núm. 9, 1.er
(Prop de la Plaça del Bisbe Urquinaona)

NOVELA POPULAR CINEMATOGRAFICA

Luxosa revista setmanal que publica l'argument-novela d'una pelí-lícula extraordinària.

S'HAN PUBLICAT

Robín de los Bosques, per Douglas Fairbanks.—*El sello de Cardí*, per Betty Blythe.—*La agonía de las águilas*, per Severin Mars i la Morlay.—*La casa del misterio*, per Masjouskine i Elena Darly.—*Día de paga*, per Charles Chaplin (Charlot).—*Una carrera en Kentucky*, per Reginald Denny.—*El flirt*, per Ellen Percy.—*Chiquilín i Chiquilín hospiciano*, per Jackie Coogan.—*Theodora*, per Rita Jolivet.—¡*Qué tontos son los maridos*, per Enid Bennett.

Cada exemplar va acompanyat d'una preciosa postal retrat d'artista. Preu: 25 cèntims.

Redacció i Administració
Carrer de Barbarà, 15
Apartat de Correus, núm. 925.—Tel. 2753 A
PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre. . . . . Ptes. 5'—
Estranger . . . . . » 4'50
Pagament a la bestreta
Dels treballs publicats es són responsables sos autors. — No es retornen els originals

BARCELONA, 4 DE JULIOL DE 1923

CONSELLS A LES NENES PER ALLUNYAR-LES DEL PECAT

TERCER

ESCOLTEU, nenes. Ja no us amoïnaré més, però escolteu-me. Si seguiu els meus consells, anireu bé. He donat dos copets al vostre assumpte; amb un altre copet (tres copets) ja n'hi haurà prou.

No hi fa res que quan pugeu al tramvia ensenyeu la cama. Al carrer, i sobretot a l'arrencar el tramvia, no correu cap perill. Els sàtirs han emigrat ja fa molt temps de la via pública. Parlo, naturalment, dels sàtirs de debò, no parlo dels *nassos, madrugas, calents* i *pelmes* que van pel món adalerats darrera de les dones, ensumant les clàssiques *retrangues* i allargant els *dàtils* vergonyosament, o fent el treball de la cuixa, per les plataformes, talment com si fossin una mena de carteristes de l'amor o uns vulgars *mossegues* de la sensualitat.

Sí, al mig del carrer, al pujar o baixar l'acera, al pendre el tramvia, podeu ensenyar cama i lliga-cama i fins... la cèdula personal. Això sempre està bé si sou ben fetes de dintre, i pot proporcionar-vos àdhuc un galant xicot que acabi l'aventura en matrimoni.

També a la platja podeu lluir l'anatomia topogràfica, que no passarà res. Però, ai de vosaltres si el tros de cuixa que oferiu en ple carrer a tots els homes, arribeu a oferir-la per breus moments a un home sol, en un indret a cobert de la mirada col.lectiva!

Res encén més la indignació sexual de l'home que un tros interior de dona vist en privat. Si un home, en una sala i alcova, us atrapa amb la vista el mugró esquerre o el dret, o... tots dos, ja heu begut oli! Us empaitarà com un procurador zelós empaita a un *inquilino* que no estigui al corrent de *pago*.

L'home no perdona mai la visió de més enllà de vint centímetres en quadro de carn de dona habitualment tapada. Sobretot si aquesta carn és del cantó de la melsa o del carpó.

I aleshores veureu com es produeix en ell el fenomen d'una transfiguració. El més covard grinyola, treu brumera per la boca i s'enrampa com un gat. Gira la vista en l'aire. Després mira cap a la porta per convèncer-se de què no ve ningú, i se li entela la veu i li tremola la mà i s'acosta a la dona exhibicionista, i bona nit viola!! L'adroguer més adroguer perd el *membrillo* de vista i es tira a sobre de la víctima, que sembla que intenti menjar-se-la (quan, en realitat, el que vol és rosegar-se-la); el músic perd el compàs i atacada; el poeta es treu del davant els consonants; fins els notaris, tan austers i tan incommovibles, canvien en un moment, que no serien capaços de donar fe de res. No hi ha mascle que resisteixi. El més pintat la dinya!

Ja veieu, nenes, si en teniu de força amagada sota la vostra roba! Ja ho diu el proverbi *árabe*: «Tira més un pèl de *daixons*, que cent mules». Belles i profundíssimes paraules, formosa paràbola que us ha de fer entendre fins a quin punt són importants i necessaris aquells pèls, que no comprenieu quina finalitat tenien tan amagats en l'indret que ja sabeu.

Això us indicarà que, precisament, els pèls de què ara us parlo deuen ésser guardats contra la mirada escrutadora de l'home, el qual, des de que es lleva fins que se'n va al llit, no pensa en altra cosa que en presenciar el màgic espectacle íntim i pelut del sexe contrari.

Tants consells que us donen al col.legi, i mai he vist que enlloc us diguessin clar i català: «Davant dels senyors no us aixequeu les faldilles».

Doncs bé; jo m'atreveixo a dir-ho, perquè ho crec necessari per al vostre benestar: davant dels senyors no us aixequeu les faldilles, perquè, si ho féssiu, correríeu el perill de perdre l'honra, que, com totes ja sabeu, s'aguanta per un fil.

RETALL

Fa un despreci exagerat
de les dones, l'Anton Pones;
i amb accent afemellat,
diu en públic i en privat
el perquè no fa mai dones.
I té raó; perquè ell
molts anys estigué en l'escola
d'alumne intern; i ara, vell,
és un *soci* del Consell
de la H-ullera Espanyola.

L'HOME QUE ES VA FER CORNUT

En *Milio*, el recader del poble, minyó robust i sapat, estava encatarinat per la Mariagna, una vídua jove i guapassa, a la qual no trobava altre defecte que el d'ésser excessivament honrada.

El xicot prou li anava al darrera, però com si res. La vídua restava impenetrable. I pensar en un casori era impossible, puix el recader era casat amb l'Agneta, mossa plena de carns i força apetitosa, a la qual, amb la ceba de la vídua, deixava sempre passar gana d'amor.

Un dia en *Milio* emprengué la Mariagna.

—Per què ets tan esquerpa?

—Au, vés! Que no en tens prou amb la teva dona? La pobra, si ho sabia!

—Deixa-la estar, la meva dona! Ets tu la que em pots fer molt feliç. Oh! I que jo també te'n faria!... Que ja no te'n recordes de quan eres casada? Que no gosaves amb el teu espòs, que al cel sia?

—Amb el meu espòs? Ai, sí! Però... és que tu t'hi voldries comparar amb el difunt?

—Ai, ai... Per què no?

—Vés, vés, tanoca! Si ni a la sola de la sabata li arribes, en lo tocant a *allò*!

—Tu què saps! A veure: què tenia que no tingués?

—La resistència, *Milio*. El meu difunt sabia comptar fins a vuit sense cansar-se!

—Carai! Jo també.

—Pavero! Mira: fem la prova. Aquesta nit véns a casa. Trobaràs la porta oberta. Jo seré al llit. No encenguis el llum, eh?, que em moriria de vergonya. I apa, ja ho saps: vuit cançons, eh?

—Entesos.

—Ah! I una condició. Si no hi arribes, em donaràs una unça d'or per als pobres...

—Conformes...

Quan es separaren, la Mariagna, que era una bona dona, anà a trobar sa amiga l'Agneta, la dona del *Milio*.

—Alça, noia, que et vinc a donar una bona nova!

—Quina?

—El teu espòs et fa dejunar, oi?

—Ai, sí! Massa!

—Doncs aquesta nit faràs un tec de duro.

—No t'entenc.

—Mira. Un cop fosc, véns a casa, deixes la porta oberta, apagues el llum, et despulles i et fiques al meu llit. El teu home vindrà i t'acontentarà vuit vegades!...

—Però... explica't...

La Mariagna li explicà tota la tramoia.

—Ai, el brètol! Gràcies, Mariagna! Quin xasco se n'emportarà! I tu, què faràs?

—Jo l'esperaré a casa teva... amb el llum encès!

—Ei! Però...

—No tinguis por, dona. No veus que no podrà dir fava?

Tot passà com havia convingut la vídua. En *Milio* entrà a la casa i a les palpentes s'acostà al llit...

—Mariagna! Videta!

—Au, despulla't...—murmurà una veu apagada.

El *Milio* obeí i una!, dues!, tres!, quatre!... i prou.

—Espera't, maca!—va dir baixant del llit.—Vaig al *retrete* i torno...

Però no va ésser a dit lloc on va anar, sinó a la porta, on s'esperava en Quel, el seu mosso, xicot d'uns vint anys.

—Au!—li digué.—Ara, tu! Però, sobretot, no enraonis, eh?

—Ca!

I en Quel, a la quieta, seguí la tasca empresa i arribà a marcar el *tanto* número nou. I després, a la quieta sortí de l'habitació.

—On vas? — féu l'Agneta, sempre en veu baixa.

I en *Milio* des de la porta respongué:

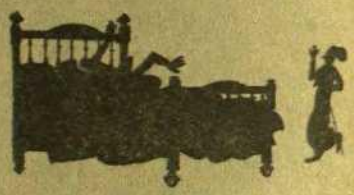

—A casa, reina! La dona pensaria mal si no hi anés!

Quan en *Milio* arribà a casa seva, després d'haver despedit al mosso, sa sorpresa fou molt grossa.

La Mariagna, rient com una boja, l'esperava en el dintell.

—Tu?

—Sí, jo... Què? Ja has arribat a vuit?

—Tu aquí! Però... i aquella?

—Era l'Agneta, pagès! No ho has conegut, oi? Que en sou de tous els homes! Ja l'has deixada ben satisfeta, eh?

El *Milio* es portà les mans al cap! Sort que en Quel no estava al tanto! Perquè l'únic que n'havia tret era fer-se... estimar cinc vegades la pròpia pel mosso, gairebé als seus nassos...

I ara ja no està per brocs. Ha posat seny, i a la Mariagna ni tan sols se la mira...

(PER A DONES SOLES)

Jo no dubtava que el meu requeriment a l'amic *Lleó-Nard* produïria el seu efecte; i no han passat gaires dies, des de que va ésser fet, sense rebre l'atinada resposta que era d'esperar.

Recordaran les llegidores que tractàvem del pudor femení i de la seva conveniència o perjudici, sobre les quals qüestions vaig exposar el meu humil judici, quan vaig creure oportú al.ludir al susdit amic per a que ens il.lustrés des del seu punt de vista, que per força havia de resultar interessant, com a representació genuïna de la part contrària, i heu's aquí el que opina en *Lleó-Nard*:

«Vostè opina que és un encís que vostès tenen. Jo dic que és una arma que les fa més seductores, més desitjables.

»No obstant, el pudor femení el trobo incomprensible, enigmàtic, com les mateixes dones. Em sembla cosa molt relativa. La cèlebre teoria d'Einstein podria referir-se, més que a altra cosa, a aquest fenomen psicològic resultat d'una sèrie de sensacions que l'educació i mig ambient es cuiden de modificar, disfressar i adulterar cada dia en més alt grau.

»No és necessari dir que sempre tindrà doble atractiu per un home, la dona a la qual un *piropo* atrevit i intencionat faci tornar vermella i baixar la vista, que la que, sense alterar-se-li el color, se'l mira amb els ulls molt oberts, indiferent...

»I, com sapiguer si és reial o fingit?

»No creu vostè que de vegades, quasi sempre, això de tornar-se vermella és fruit d'una ràpida consulta interior, que els fa pendre tal determinació a fi d'aparentar una innocència, una castedat que en moltes és un valor negatiu?

»Stendhal ha dit: «Fa falta molt esperit per a tenir el *grau just* de pudor que convé.»

»El costum i el lloc augmenten o disminueixen el pudor. Aquestes exhibidores de music-hall, a les quals no els fa res posar en evidència els seus *encants* davant d'una nombrosa i barrejada parròquia, farien el mateix al mig d'un carrer, en presència d'un públic completament distint del d'una barraca districte cinquè?

»Una mostra del pudor d'avui. Sé d'una noia d'una classe privilegiada de la societat, que s'ho ha deixat fer tot pel seu promès i ha prodigat també a aquest les més íntimes i rebuscades carícies. (Ell la va iniciant i aficionant a l'*index*... de les novel.les de l'amor; però eviten les *introduccions*...) Doncs bé; si al tacte el promès no desconeix absolutament res de les interioritats d'ella, a la vista és tot el contrari, puix en qüestió de la més petita exhibició és una virtut incorruptible. El pudor radica sovint en una camisa vella o en uns pantalons que no s'han mudat de dies.»

Respecte a les preguntes que sobre el tema dels petons formulo en el número prop-passat, m'han contestat dues llegidores de manera ben distinta.

Violeta em diu que el primer petó d'amor l'hi va donar un senyor vell quan ella tenia tretze anys, i que li va semblar tan empipador com els que li donaven els parents. El segon i el tercer, rebuts pel mateix conducte, ja li varen fer fàstic. Ara diu que sols gosa quan la besa una dona.

Margot em confessa que el primer petó li va produir un goig plenissim, perquè l'hi va fer el seu xicot quan ja estaven ambdós tips d'anar al cine i de tocar tota la *música prohibida*.

El segon i tercer petó els va rebre Margot com a preludi d'una dolça caiguda i gairebé li varen fer perdre el coneixement de gust.

Una altra llegidora que firma *Estrella*, pregunta lo següent:

A QUINA EDAT LA DONA ESTA MES EN CONDICIONS DE GOSAR DE L'AMOR?

S'admeten opinions.

ISABEL

—Al meu noi, essent soldat, a conseqüència d'una parada se li varen inflar els peus.
—A la meva filla, d'una *parada* li va venir que se li inflés la panxa.

CUPLETS DESFAVATS

EL MONIATO

I

Tinc dos matonets molt macos
que entre les noies fan rotllo,
i un dels nois més *currutacos*
diu que semblen fets amb motllo.
Que jo els hi ensenyés volia
el fill del senyor Magí;
per veure si ho aconseguia,
escolteu lo que em va dir:

Tornada:

—Apa, Maria, Marieta...,
cuita, no siguis ximpleta!
Si m'ensenyes els matons,
perquè passis un bon rato
et regalaré un moniato
i un bon parell de melons,
de melons!

II

Jo, veient el seu empenyo,
com que el moniato m'agrada,
els dos matonets li ensenyo,
vergonyosa i sufocada.
I després, a corre-cuita,
li vaig dir:—Si no et fa res,
dóna'm tota aquella fruita
que fa un rato m'has promès!—

Tornada:

—Vina, Maria, Marieta...—
em contesta fent brometa
i arreglant-se els pantalons.—
Perquè passis un bon rato,
aquí tens aquest moniato
i aquest parell de melons,
de melons!

III

El moniato que va dar-me
era de molt bona mida,
i com que a mi va agradar-me,
me'l vaig menjar de seguida.
Després van venî els disgustos,
perquè, com que em va fer mal,
vaig tenir nou mesos justos
el ventre com un timbal!

Tornada:

—Ja veig, Maria, Marieta...—
em diu ell tot fent brometa,—
que hauries tingut raons
i passat bastant mal rato
si després d'aquell moniato
t'empasses els dos melons,
dos melons!

UNA RAÓ DE PES

Hi havia a l'entrada del poble una bonica avinguda d'oms.

—Quins arbres més bonics!—deia un dia un de ciutat a un del poble.

—Sí. Són l'admiració de tothom. Llàstima que els hagin de tirar a terra!

—Com! A terra?

—Sí. Els volen reemplaçar per plàtans. Es una ordre de l'alcalde.

—I en què es funda per a dictar una ordre tan vandàlica?

—En raons d'higiene. Sembla que la fulla de l'om no és prou gran per a poder-s'hi eixugar el c...

Gent de nit

LA MONYOS

La Monyos, per a nosaltres—uns quants elegits, que som lo bo i millor de la gent de nit—és la Lola Vega. La Lola Vega, com qui no diu res! La dona més *varil*, la que més es *brinca*, d'entre totes les dones que de nit corren els carrers del districte V! Perquè la Monyos, com el «Gordito», com el *Manolo* Fernàndez, del qual parlarem un dia d'aquests, no es mou dels carrers del districte V. No es mou d'aquests carrers perquè hi viu, perquè són un xic casa seva. Anar-se'n fora d'aquest barri seria com «anar-se'n a l'altre barri», perquè es moriria d'enyorança: enyoraria els crits de les gents, les pianoles dels bars, les botzines dels automòbils, les músiques dels pianos de maneta, la pudor, la *juerga*, l'aire—que és un aire de sala i alcova, més d'alcova que de sala—espeterrant del districte V, que és un aire que no es respira enlloc més del món.

La Monyos està en aquesta galeria de «Gent de nit», encara que ella corre de nit, com els *serenos*, i de dia, com els *urbanos*.

Però nosaltres l'hi fiquem, nosaltres l'hi fiquem perquè ella, pobreta, que és tan castissa i que està més guillada que una cabra, s'ho mereix tot.

A nosaltres, abans, com a tothom, la Monyos ens feia riure: ens feia riure pel seu vestir llampant, rutilant, brillant i espeterrant, pel seu cantar—és la dona que millor imita el xiulet d'un tren—i fins pel seu caminar, que és un caminar de balancí que porta pressa.

Però, fillets meus, després que en Benedicto —sabeu qui és en Benedicto?; l'autor de «La reina Inca»!—va fer-li una comèdia, i, per obra de la comèdia, ens vam enterar que li havien passat tantes desgràcies, i que s'havia tornat boja sentint cantar els *coros* d'en Clavé la rialla se'ns va glaçar als llavis, com un *mantecado*, i els ulls se'ns van omplir de llàgrimes talment com si veiéssim un drama de l'Iglésias.

La Monyos és una desgraciada, senyors! Canta el «Jo te l'encendré» a la porta dels cafès, però el cor li plora fel i vinagre! Vesteix com un *torero*, com un *torero* tronat, però porta dol a l'ànima. «Tripes», «cabrits», corridos, ¡*piedad para ella*!

NO VAL A CONFONDRE!

(*Conte provençal*)

La mare i la minyona d'en Vidal, un pagès de Quercy, havien heredat a mitges un cavall. Els pagesos d'aquells voltants, que són vius com tots els pagesos de tots els voltants de tota la terra, els hi emmatllevaven molt sovint, i bé es podia dir que el cavall servia per tothom.

Un dia la mare d'en Vidal, cansada d'aquest abús, posà un rètol a la porta, que deia:

«Madamo Vidal
prestò plus lö chabal»

o sia, «La senyora Vidal—no deixa més el cavall».

Però la minyona, per a dur-li la contrària, afegí dessota un altre rètol, que deia així:

«Mès la göjo, mai önesto,
lö prèsto.»

(La minyona, més honesta, el deixa...)

I en Vidal, veient que els xicots del poble al llegir-ho reien maliciosament, afegí:

«Lö chabal, mès pas lo rèsto.»

(El cavall, no lo altre!)

—Vatua! Ha menjat all!

REDACCIÓN

DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 10 DEL
PASEO DE GRACIA

EL DIA BÉTICO

EDICIÓN DE BARCELONA

ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

TELEFONO

LO TENEMOS EN REPARACIÓN
TENEMOS PINXO PARA ATENDER LAS
RECLAMACIONES

Año I | Director: BUENDIA Y GASSOL | Núm. 1420

BUENDIA Y GASSOL Y EL GOBIERNO CIVIL, O EL GOBIERNO CIVIL Y BUENDIA Y GASSOL

Nuestra modestia, a cuyo costado la de la violeta es una gacetilla suplicada, nos ha hecho callar estos días, pues no era cosa de esguerrar el marro al Gobierno, pero hemos estado con el ay en el cuerpo, sin dormir, sin comer, sin beber y sin ejecutar las necesarias funciones procreativas y de desagüe, vulgo, evacuación.

El primer sobresalto nos lo dió nuestro activo corresponsal en Madrid, en un parte que decía por este taranán:

«Circula, aunque con dificultad, a causa del mucho tránsito, el rumor de que el Gobierno nombrará a Buendía y Gassol gobernador de Barcelona.»

—¡El Gobierno se ha bebido el entendimiento!—hicimos nosotros.

Y todos esverados fuimos a ver a Buendía.

—¿Qué os pasa, que estáis tan trasbalsados?

—Veníamos a que nos confirme...

—¿Yo? ¡Eso el obispo, yo te rehumo!

—No. A ver si esto es gofia o es verdad.

Se quedó cabizbundo y meditabajo. Luego murmuró:

—¿No lo han sido Barber y Raventós?

Después nos dijo:

—¿A que no sabéis lo que tenemos detrás del cogote?

Todos rumiamos una estonita y nos dimos.

—Pues, la cara.

Nos retiramos, escurridos. Porque ustedes que no tienen pan en el ojo, comprenderán que si Buendía iba al Paseo de Isabel II, con el tráfico de huelgas, meucas, comisiones, juego, pañas, inglesas, etc., nos hubiera dejado en bitza. Hubiera hecho bolsa y nosotros a las cajas.

A l'endemán recibimos este otro parte:

«Salvatella dicho que Buendía sería gobernador ideal.»

¡Pasterada! Pero a las 23 horas vino éste:

«El Gobierno muy detenidamente no se ha ocupado nombramiento Buendía.»

Y luego éstos:

«Dase seguro que será nombrado Buendía u algún otro.»

«Dícese que Romanones apoya candidatura Buendía.»

«Gobierno no ha pensado en Buendía. Todo son infundios de Marquina.»

«Gobierno no ha pensado aún en Buendía.»

«Gobierno sigue sin pensar en Buendía.»

«Alba ha dicho: «La ropa de indiana barata ¿en qué se parece a un jugador de 30 y 40? Pues en que pierde.» Considérase alusión Buendía.»

«Sospéchase que aun Gobierno no se ha acordado de Buendía. Expectoración.»

«Nombrádose Portela.»

¡Ya tenemos, pues, gobernador! ¡Viene Portela! (Aquí se podría hacer un chiste, pero como lo habrá hecho hasta «La Hormiga de Oro», nos lo envainamos.) Si no nos cabía en la barretina que nuestro director llegase a menear las cerezas.

Buendía, al saber que había ido al pote, parecía del morro torcido. Se nos figuró la octava de Corpus en la Catedral, que la procesión va por dentro. Nos dijo, haciendo la media risa:

—He renunciado al cargo, a pesar de que no me lo han ofrecido. Mis escasos méritos...

—¡Uva!—dijo Raspallets, el redactor de hechos violentos y familiares.

—¡Calla, pallús! En fin. ¿Sabéis en qué demontres se parece un bastón a un tintorero? Pues en que hace *blaus*... (Sensación.)

Y todo está igual; parece que Foyé (aviador).

Tenemos gobernador. Ha venido Portela. Otros han venido por pañas.

GACETILLA VARIADA

(No se admiten reclamaciones)

—La escultórica viuda de Pisnago dará de aquí en ocho, en su palacio de la calle de Roca, una fiesta que hará rollo, con motivo de cumplir sus 29 años. Celebraremos que sea tan despampanante como la que dió su papá el año 1872 con motivo de haber venido al mundo la hoy señora viuda de Pisnago.

—A don Tomás Garrofeta le afeitaron ayer el reloj en el Llano del hueso. Con tal motivo quedó paralizada larga estonita la circulación de los tranvías.

—Ayer que de que recibimos por haber dicho que los hermanos Karamazow, de la calle de Treinta llaves, eran carteristas. Nosotros queríamos decir que hacen carteras, pero ¿cómo caray se dice? ¿Carteros? ¿Cartereros?

—Ha ingresado en el Palace Modelo el conocido randa Elías Sabañón (a) Galic. Deseamos verle de nuevo en funciones. (Decimos en funciones porque siempre actúa en los teatros.)

—Antes de ayer desocupó un robusto niño la virtuosa señorita Leocadia Malanda. La criatura, la madre y los padres siguen de aquello más bien.

—Se encuentra a punto de diñarla el acaudalado propietario don Sixto Sexto. Auguramos días felices a los muchos ingleses del hijo del paciente.

—El distinguido esportman don Paco Merlo ha batido el record de tragar whisky, encolomándose doce vasos en un minuto. La rotura de un vaso le puso a las puertas de la Parca. (No nos referimos al Parca de Montjuich, sino a la Seca.)

—El Montepío de San Juan y San Fila celebrará junta general mañana, en el Cine Diorama, para tratar de evitar las repetidas muertes de socios que les hacen la rabanada. Seguramente se acordará dejar sin pañas al que la diñe, como castigo.

—Entre el Paralelo y el Clot se ha perdido un perro chico con un agujero. Se agradecerá la devolución en Manresa, calle del Blat, núm. 200. Hay ferrocarril.

DEL CAPAZO FILOSOFICO

Uno que hace teas de un pedazo de madera, ¿en qué se parece a una región?

En C'astilla.

Yo, cuando me paseo para pasar el rato, ¿en qué me semejo a una criatura pequeña?

En que me ando por aquí, me ando por allí...

Un estudiante en vacaciones ¿se parece al que admira una buena vaquería?

Sí. En ¡que vaca!

Si al millonario Astor le regalan un automóvil, ¿en qué se parece a uno que guarda carneros?

Pues en que es p'astor.

La madre que ha terminado de lavar a su crío, ¿en qué se parece a un comestible verde?

En que *l'echuga*.

¿Qué cara impone más respeto?

La cara-bina.

¿Qué pez si te pisa te hace daño?

Pez...uña.

¿Qué refrán prefieren los... de aquello?

Pues aquel que dice: «En el tomar no hay engaño».

LO QUE HA DE SUCEDER...

En las maniobras de Pratsuat, se encontraban varios destacamentos rascándose la pampa, ensopecidos como un senador en funciones, cuando una liebre pasó arrán de ellos.

Un comandante sacó su pistola y ¡pum! Piñada. No la tocó.

Un capitán hizo también un disparo e hizo higo. La liebre siguió corriendo...

Un teniente ¡pum! Y que de qué. Pero nada.

Un brigada ¡pam! Romances. La liebre tan campante.

Un sargento ¡pim! Y sí, sí. Naranjas.

Pero un cabo cogió el fusil, ¡pom! Y la mató.

El coronel, al saber el caso, se quedó con la liebre—pues como estaba delicado, el médico le había recomendado comidas ligeras—y dijo, rascándose la perilla:

—¡Lo que ha de suceder, sucede al cabo!

ROMPECUELLOS

(SOLUCION)

Nada: que están ensopidos.

Pues ¡nueve días!

¡No ven que el último día ya salen dos partes!

Esto de las partes, sólo lo ha tocado bien una meuca amiga de la casa...

—Aquell xicot que parlaves, és el que diu que sempre va amb el cor a la mà?
—Sí, senyoreta; però em sembla que és esguerrat.
—Per què ho dius?
—Perquè té el cor més avall de la panxa.

—Escolti, mestressa : voldria que em despertessin demà a les cinc...
—No passi cuidado ; ja se n'encarregaran les xinxes...
(De *Le Rire.*)

—A vostès els agrada vida rústega?... Doncs, mirin, ja està bé ; nosaltres dormim en el mateix llit el pare, la mare, el meu marit, els petits i jo... ; però, apretantnos una mica, encara potser quedaria lloc per dos...
(De *Ls Journal Amusant.*)

TÉ RAÓ

—Vaja, espòs meu ! Si per ésser la primera vegada que t'enganyo et poses així, què faràs les altres vegades !...
(De *Sans Gêne.*)

AIXÓ, VOSTÈ

—Digui, doctor. Un cop curada aquesta ferida de la cama, no se'm veurà la cicatriu ?
—Això depèn de vostè, senyora...
(De *Jugend.*)

—Està bé aquest *truco* de la telefonia sense fils... Jo dec ésser refractari a les ondes, perquè quan m'enraona la meva dona no la puc entendre, i, en canvi, el seu cosí s'entén amb ella perfectament.
—Potser tindrà una gran antena...
(De *Ruy Blas.*)

INDIGNACIÓ

—Es un poca-vergonya ! Figuri's, senyora Mònica, que, no content amb haver deixat embarassada la meva filla, que encara vol casar-s'hi !
(De *Sans Gêne.*)

TEATRES I MUSIC-HALLS

XAFARDERIES TEATRALS

La Catarina Bàrcena, que és un pou de simpatia, un pou de talent artístic i una dona de les que fan venir mals pensaments—i no ho dic perquè a mi me'ls hagi fet venir,—està fent una temporadeta d'allò més profitosa al teatre «Romea».

Darrerament va estrenar una comèdia d'en Muñoz Seca—que és el Buendia i Gassol de Castella—anomenada «El conflicto de Mercedes», que si no té tanta gravetat com el conflicte dels transports, poc se n'hi falta, i va treure'n un partit gran; molt més gran que el d'en Melquíades Alvarez.

Tant ens va agradar la manera com la Bàrcena va arranjar el susdit «Conflicto», que fins vàrem tenir temptacions d'indicar al Govern d'Espanya que la nomenés governadora civil de Barcelona, amb la confiança de què no hi hauria conflicte que resistís la seva intervenció.

Tinc de parlar-los també d'un aconteixement teatral-papitesc que va tenir lloc a l'«Espanyol» la vigília de Sant Pere.

Només es tracta que de l'estrena d'un vodevil titolat «L'amor lliure», que va congregar al susdit teatre a tots els amants de la Llibertat.

L'amor lliure, o sia, sense cap mena d'entrebancs, com son: els *culots*, els pantalons, les bragues, els marits, pares, germans i demés noses familiars, ha estat, és i serà la nostra constant aspiració.

Perxò, al trobar-nos davant d'un autor que té la valentia d'aixecar ben alta i ben dreta aqueixa teoria, ens posem a cridar, plens d'entusiasme:

—*Uva*!!!—que vol dir raím.

I com que, per lo vist, el públic, en aquest cas, fa d'Avellaneda, perquè *es de la misma opinión*, ja queda explicat el motiu de l'èxit que van assolir en Santpere i Companyia amb l'estrena de «L'amor lliure».

Ja sabem que hi ha alguns rutinaris que són partidaris de l'amor únic, però no ens fa res; nosaltres, en matèria d'amor, entre l'*únic* i el *lliure*, sempre cridarem:

—Visca el *lliure*!

I anem cap a una altra qüestió, que es fa tard i vol ploure.

—Vostès saben quin és l'ocell més car de Barcelona?

—...!

—Ah! Es donen? Doncs, molt senzill: l'ocell més car de Barcelona és... l'«¡Ave César!», perquè ha costat més de vint mil duros entre decorat, vestuari i demés endergues escenogràfiques.

Ara es deuran explicar perquè la gent fa cua a les taquilles del teatre «Còmic» com si hi hagués *saca* de caliquenyos.

Es una obra en la qual hi ha més *teca* que en un cobert de tres *naps*; i *cuidado* que amb tres *naps* n'hi ha perquè es pugui atipar qualsevol senyora, encara que porti àpats endarrerits.

Per qui li agradi la música, té cada peça d'aquelles que donen gust fins als menys filharmònics; els amants de la poesia hi trobaran des dels versos de rodolí fins als alexandrins, que tant agraden als lerrouxistes; i els que desitgin veure dones *guapas*, en veuran de totes menes; allí sí que poden triar i remenar...; és a dir, això de *remenar* no passa d'ésser una figura retòrica.

En els demés teatres no passa res de nou, perquè estan a punt d'iniciar les *imperiosas vacaciones del estío*.

L'HOME DE LA CONXA

MUSIC-HALLS

Ja hem fet *verbena*. Ja hem fet brometa grassa fins a les sis de la matinada, i hem tornat a casa tips de coca i de... *dallonses* i riure, quan el sol ja havia sortit i ja escalfava, encara que no ens feia cap manca, car ben calents havíem anat tota la nit.

Les *verbenas* són una mena de concessió que fa el Govern—quan no sabem qui fa una cosa, diem sempre que ho fa el Govern—per a que tots els ciutadans puguin ésser a una data determinada corridos, *calaveras* i *crápulas*.

Aquestes nits de *verbena*, els recons de la barrila han tirat la casa per la finestra. Com diem els castissos, *han echado el resto*. Totes les cupletistes, tanguistes i ballarines que freqüenten els nostres music-halls, han trobat, en aquestes nits de *verbena*, ocupació. Això no vol dir, ni molt menys, que totes s'hagin ocupat.

Demés, hi ha hagut grans xeflis de coques i vi moscatell. Totes les llotges de tots els music-halls han sigut per un moment escoles de «coqueteria».

La cupletista i el *cabrit* es barallaven, i quan ell li deia amb ràbia:

—«Coqueta»!

Ella li contestava:

—En una nit de *verbena*, no m'ho diguis més, de «coqueta». Si vols, digues-me coca de llardons, que almenys és de més preu.

I fet aquest modestíssim i aperitiu preàmbul *verbenero*, passem revista de les novetats music-hallesques (1).

«L'As»: Encara hi talla el bacallà l'Antonieta Fuentes. No ens deu estranyar, perquè a tot arreu hem vist que les *fuentes manan*. S'anuncia el segon quadro d'«El Budha de oro», que se'n diu «Grill-Room infernal». Ens asseguren que aquest quadro té més art «culinari» que l'altre i que totes les primeres parts de la companyia ensenyen les ídem amb aquella fe. Veurem si és veritat.

«Edèn Concert»: La Maria Manzanares agrada cada dia més. En què s'assembla Madrid amb aquesta xicota quan li conten un xisto verd? No hi cauen? Doncs, en què... *riu Manzanares*! La Jesusilla Unamuno, que no és tan sàvia com el seu tocaio de Salamanca, però que ens agrada bastant més, també fa forrolla de valent.

«Alcázar Español»: «The-Clert-Cleber», imitador de tota mena d'animals, té força èxit. El públic, per la condició del seu treball, s'hi sent compenetrat. Diuen que fins imita als barítons.

«Folies-Bergère»: Tot segueix igual. *Parece que fué ayer*.

«Novelty»: La Lluïsa de Tormes encara fa èxits sorollosos. Ah! I encara no té cap periodista. Què fa l'Associació de la Premsa?

«Monte-Carlo»: La nova empresa fa calderada cada dia. Es clar que es tracta d'una calderada a base de patates.

«Pompeia»: Carmeta Fontán, rumbista de moda, agrada força. Quan balla la rumba ho mou tot. Fins el nas. Diuen que és perquè quan té mal de cap, en lloc de pendre un «Sello Yer», pren un segell *móvil*.

---

(1) Com el pa, que també es fa «a llesques».

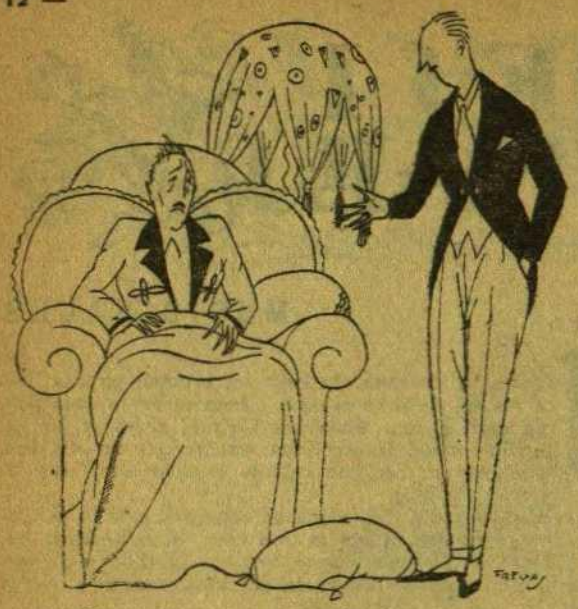

—En Pepet diu que està malalt de *trastaritis*.

—Es una mala'tia molt dolenta! El que no en mor, queda idiota. Ho sé per experiència.

ESPORTS

ELS CANVIS DE CASACA

En aquesta època de l'any el futboler cotitzable sent una mena de desfici estrany. Aquest desfici comença amb un examen de consciència, o millor dit, de l'estat financier de les respectives calaixeres. El jugador que del «Ninot F. C.» rep, per exemple, cent pàfies al mes, rumia i diu: «Això és una porqueria!» I el seu pensament se'n va cap el «Triangle S. C.» o el «Nyèbits F. C.», els directius dels quals, dies enrera, li oferiren sis ralets més i un homenatge.

El jugador que es cotitza pensa, com en Marden, «que és molt humà i digne d'alabança el desig de millorar de sort». I es diu: «Si el «Ninot» me'n dóna cent i el «Triangle» cent una i mitja, el meu deure és anar-me'n al «Triangle».» Però el pare, que encara és un xic romàntic, li fa, tímidament, una observació sentimental.

—Bé: però per una misèria deixaràs als teus companys? Mira que els faràs falta. I allò del carinyo al club?

Però la mare, que és positivista i que a plaça ha sentit a dir que a Fulano li donen mil naps al mes i li busquen xicota rica, i a Fulano de Tal li han eixamplat sis pams l'escaleta, li respon:

—Deixa't de cabòries, noi. Aquesta gent t'explota. Mira: diu la del barber que a l'Alcàntara el duen amb auto al camp. Quan t'hi han portat a tu? Creu-me, Quimet. Pagant, Sant Pere canta...

Res: que el xicot es passa al «Triangle» i que un del «Triangle» se'n va al «Ninot», i quan ja el plaç ha finit, en Quimet es desespera perquè s'entera que si hagués anat al «Nyèbits» li haurien donat, demés de les peles, un bastonet de canya.

Això és una mena de malura que afecta als futbolers d'avui dia, però que no arribaren a sofrir els d'anys enrera. En aquells temps en els quals el jugador pagava les dues peles de quota i es puginava l'uniforme (si que han existit aquests temps!; doncs, què es creuen?), i amb la regadora en ristre marcava el camp i traginava els pals del gol, el canvi de casaca era un aconteixement, i sols tenia efecte quan passaven coses grosses. Recordo (i com ens jem vells!) aquell tal Green—un jugador com un temple,—que començà per ésser capità de l'«Hispània», amb els Morris, Blak, Guirvan, Hamilton i demés peces i amb ells guanyà la «Copa Macaya», o sia el campionat de llavors; d'allí passà al «Barcelona», fou capità, manà a en Gamper, Steimberg, Parsons, Witty i altres peixos grossos, i guanyà la copa; d'allí se n'anà a l'«Español», amb els Carril, Belauste, Acha, Cengrro i Ponz, i guanyà la copa! I d'allí, es retirà a caseta. Doncs això era considerat en aquells venturosos temps com el comble de la versatibilitat. (Eh? Què els sembla la paraulеta?) Què es diria de la gent d'ara, dels que el més migrat i poca cosa ha canviat sis vegades de samarreta? Es que llavors no hi havia la febre del diner. Ni el diner, que és lo que senten els supervivents d'aquella època.

El néixer massa aviat té els seus inconvenients.

FUTBOL

Aquests dies hi ha hagut partit per donar i per vendre.

Els d'en Gamper s'han escampat en vuit o deu escamots, i els uns al Masnou, altres a Matadepera i altres a Farigola del Rec, Mosquera del Canyet i a Matadecabres dels Ous.

Això ens ha causat el mateix efecte que quan a les acaballes d'una revista comencen a sortir dones i més dones, i encenen llums i llumets i engeguen bengales i llencen serpentines, mentre l'orquestra produeix un avalot de mil dimonis. Quan presenciem això, interiorment pensem: «Ha arribat l'hora de tocar *pirandó*.»

Tot aquest espetec de partits i partidets ens ha fet adonar de què la temporada era acabada i que no ens quedava altre remei que entornar-nos-en cap a caseta.

El partit que, malgrat l'ensopiment que sentíem, tingué prou força per reviscolar-nos una mica, fou el que es jugà a benefici del Sindicat de Periodistes Deportius.

El «Martinenc», que enganyat per les aparències i per aquelles rebudes entusiastes que li feien els del «Barça», va posar un gas durant la primera part que feia tremolar, a la segona no podia dir fava. D'això se n'aprofitaren els de l'«Europa» per a marcar tres gols i deixar en bon lloc el títol tantes vegades sotraguejat.

L'exhibició immillorable que feren en Bordoy i en Pallejà, ens convenceren que sense en Platko i en Zamora també es podia defensar la porta amb lluïment i estil.

Al Masnou estigueren d'enhorabona. El «Barça» i el «Júpiter» feren un partit ple d'interès.

Els Grau, els Millet i els Maristany, i una munió de damisel.les perfumades i torradetes del sol del mar, adornaren la festa amb la seva presència.

Va ésser una bona pensada de la Comissió de Festes l'organitzar aquest partit.

Els de l'«Español», amb en Zamora de porter, varen perdre enfront del «Badalona».

Encara que no fos més que per un gol a zero, no deixa d'ésser una lliçó.

* * *

Un servidor de vostès, desenganyat del *mundo y de sus pompas y vanidades*, ha decidit reposar un parell de mesos.

La temporada s'ha acabat; el «Barça» ha presentat uns comptes que ningú ha entès, però que tothom ha trobat *conformes*; els de la «mosca» i els de l'«escombra» segueixen fent la mateixa política, sense resultats pràctics; els directius preparen les maletes per guillar cap a muntanya, i en Zamora es disposa a passar l'estiu corrent pobles a la recerca de simpaties.

Què hem de fer, nosaltres? Jo, per la meva part, he resolt el conflicte de la calor.

Passaré l'estiu a casa la Conxita.

El bidet farà de sortidor i llac; l'irrigador representarà el telèfon; enfilat dalt de la tauleta de nit, gosaré d'un panorama immens; la cotilla, amb les vernilles pelades, em semblarà una catedral gòtica; les sabates, e's òmnibus de servei; al fons s'obirarà una carena de muntanyes formada per la *chaisse-longue*, les cadires i el *mundo*; damunt del llit veuré pasturar un ramat de cabres...

Ja ho saben: si se'ls ofereix res, manin i disposin.

UN CAS CLÍNIC

En el «Nueva Belén» ens ensenyaren un boig que no ho semblava. Correcte, ben vestit, desempenyava la feina d'escrivent a les oficines, i sols si es tocava algun tema científic es veia que no hi tocava. El cas ens va intrigar i vàrem voler saber de què li provenia sa desgràcia. Vet aquí el que ens varen contar.

«El doctor Sagrerons era un savi. Fruit dels seus estudis va ésser la troballa d'un reactiu per averiguar la paternitat. Sostenia la teoria que no hi ha dues sangs iguals, i que sols les de pare i fill presenten afinitats sensibles. Així extreient-ne unes gotes de la criatura i sotsmesa al reactiu trobat, tenia de donar un precipitat idèntic al del pare, i divers en tot altre cas. Teòricament, el doctor Sagrerons estava convençut que el principi era cert. En la pràctica, ho provà amb els seus dos fillets, i d'aquí radica el seu desequilibri. En cap dels dos casos el reactiu el senyalà com a pare. I no va saber què fer. Era que la seva dona l'enganyava? Era que l'invent era una fantasia?

Els amics li aconsellaren que ho provés amb altres, però cap volgué que ho experimentés amb els fills llurs! Es feren noves proves i en cap d'elles el pare resultà pare. I el pobre savi començà a capficar-se i acabà boig...»

—I vostè què n'opina del reactiu?—vàrem preguntar al metge que ens contava el cas.

—Que era cert. Sinó que les dones... Per això no em vull casar.

LA PROVA

A Vilacatxonda es va casar la Roseta, la filla de l'alcalde, amb en Lluïset, l'hereu de cân Tòtil. Tothom es creia que era un casori força ensopegat. Però a l'endemà de les noces la Roseta es presentà, plorosa, davant de sa mare.

—Què et passa, filla meva?—preguntà, alarmada, l'alcaldessa.

—Que el meu marit no pot fer-me feliç!

—I això? Així, aquesta nit...?

—Res! Si no pot! Si no té gairebé res! No es pot pas figurar cosa més escanyolida!

—Em sembla que exageres!

—No exagero, no! Un àpit dels petits!...

—Deixa'm fer. Ja ho arreglaré jo. I si és com dius, anul.larem el matrimoni.

Aquell mateix matí la sogra anà a trobar al gendre.

—Tu, Lluïset. Es cert el que m'ha dit la Roseta? Que no tens... gairebé res?

—No ho cregueu...

—Ensenya-m'ho.

—I ara! Quina vergonya!

—Deixa't de vergonyes! Jo sóc com si fos ta mare!

—Aquí, no. Fem una cosa. Aquest vespre, passeu per casa i truqueu a la porta. Per la finestreta treuré... el nas...

—Entesos.

En Lluïset corregué a casa de mossèn Felip, el rector.

—Mossèn Felip, salvi'm!

—Què et passa?

—Ja sap el meu defecte. Sóc poca cosa... Ara em passa això i això... Tregui'm del compromís.

—Com?

—Doncs essent el seu... nas el que surti aquesta nit per la finestreta...

—Com vulguis.

Arribada l'hora, la sogra trucà a la tancada porta de casa el gendre. La portelleta s'obrí i majestuosament aparegué un... nas de gros tamany.

La mare de la Roseta el contemplà i, disgustada, digué:

—Apa, mossèn Felip, no fem bromes! Que es creu que no el conec?

—Què fa en Papitu, que no toca?
—Es que està trempant.

—Senyor, he provat d'encendre el llum del menjador i la pera s'ha trencat.

—Com t'ho tinc de dir que no vull que em toquis cap pera?

Banyes i banyuts

PLAÇA VELLA

GAONA — FORTUNA — RUBIO DE VALENCIA
TOROS DE SANCHEZ ARRIBAS

La plaça, plena de gom a gom; devia somriure el senyor Castillo.

I, posat a ressenyar la corrida de la tarda, deixarem sense dir res del primer, segon i tercer toro, perquè, la veritat, ni toros ni toreros mereixen l'honor d'omplir paper, que bona falta ens fa ara!

Quart.—Surt com una malva, és un toro ideal, piramidal, despiporredal, etc., etc.; l'agafa Gaona amb uns *lances* de capa, que, fillets, va ser el disloque; es va confiar tant, que no semblava un bou, sinó un maniquí d'encàrrec. La concurrència, avorrida fins aquell moment, començà a entusiasmar-se, s'aixecà dels seients, per admirar el treball del gran diestro, i aquest corresponent al públic, va fer tantes coses, que, la veritat, l'emoció ens priva d'anotar-les.

Va clavar quatre parells de banderilles, estil torero mexicà, brutals, enormes... i agafant l'estoc fa una *faena* tan monumental, que molts del públic ploraren. Si no, que ho diguin els paisans que estaven sota la Presidència! Ara, que no sé si va ser pel torero o per l'anís que beveren durant l'avorriment dels primers toros.

D'una estocada i *descabello* cau el toro, i l'oració de despedida que rep en Gaona és d'aquelles que formen época a la història. Molt bé, Rodolfo, molt bé!

Quint.—En «Fortuna» no va fer honor al seu nom, no va torejar; el toro el torejava; i ell es conformava ballant un *shimmy*, que en un concurs de ball l'hauríen premiat. Cita a matar i la dinya; treu l'estoc amb la mà i descabella acertant a la primera. Se l'aplaudeix i prou.

Sexte.—Recordeu l'Antonet del «Toreros d'hivern»? Pues el teniu encarnat amb aquest toro; va tenir sort de portar la chaquetilla ampla, per no visitar el suplici, vulgu enfermeria.

Està molt verd i les demostracions poc entusiastes que rebé quan sortia de la plaça ens releva de comentar-lo més. Dolent e ignorant.

Dels de peu, res digne d'encomi; i en quant als cavallistes, dolents.

I ara, prou, que, la veritat, avui no estic per orgues. Causes? Ja les sabran. Per ara, em retiro pel foro.

BANYETES

MONUMENTAL

Divendres i diumenge últims hi ha hagut a la Plaça Monumental dues *novilladas*, ni més bones ni més dolentes que aquelles dels temps feliços del *monopolio*; vostès, que segurament n'estan tips de llavors, no necessitaran gaire explicacions; ja s'ho poden figurar: alguns ratos divertits; molts altres, de fàstic; «*música, sol y alegría*»... i res més.

I com que amb tots aquests detalls poden fer-se una idea exacta de lo succeït, servidor fa mutis.

A reveure!

XAFARDERIES

*** D'una tenda del carrer d'Aribau:

«Huevos frescos garantizados conejo y gallina superiores.»

Des de quan hi ha ous de conill?

*** D'un diari d'Andalusia:

«*Muerte repentina.*—En la Bajamar el obrero lusitano Manuel Trejo Ferreira, marchaba tranquilamente con un fardito de leña para su hogar. De pronto dió un tumbo pasando a mejor vida repentinamente.»

Sí, vaja: del *tumbo* a la *tumba*.

«*Un ruego.*—A aquellos señores suscriptores de la localidad que cuando les presentan el recibo dicen «Vuelve luego», rogamos que no les hagan gastar unas suelas a nuestro cobrador, total para cobrar cantidad tan corta.»

«*Omisión.*—El pasado mes nuestro amigo don José González Navarro, que soportó la pena de ver morir a su querido hijo Pepito, notó en su amable esposa síntomas de alumbramiento. Con inusitado dolor dispuso el sepelio a fin de que no concurriese a un tiempo la eterna despedida de un ángel y la bienaventuranza de otro. Pedimos disculpa por la omisión del singular caso, que pone de relieve la abnegación de este matrimonio».

Oi que fa bonic aqueixa literatura?

*** Una altra. A l'Ateneu, els sindicalistes de la casa varen organitzar una conferència que donà l'Arín, sobre la mandanga de Barcelona. En ella el conferenciant va llegir uns anònims molt característics, i a l'acabar de llegir-los sonaren veus que deien:

—¡*Nombres*! ¡*Nombres*! ¿*Quién firma eso?*

*** Una altra. En el propi Ateneu, en Borràs i en Ruiz Tatay representaren el diàleg de Plató «Criton».

Acabada la representació, molts dels assistents cridaren:

—¡*El autor*! ¡*El autor*!

I donà la casualitat de què l'autor no hi era.

*** D'*El Sol*:

«Los legionarios que rabían de salir para Madrid...»

Aquest *rabían* vol dir *habían*.

Que no és pas el mateix.

Sardinòpolis: Aprofitarem els seus acudits curts per a fer dibuixos.

Tallicó: Entra en cartera per quan hi hagi oportunitat.

Eme: Si no li sap greu, ho guardarem per al Calendari.

Josep du Chemin de Fer: Ja veurem d'aprofitar-ho, per més que està escrit per les dues cares, i això és un inconvenient.

Serrot: Rebuts els seus treballs, tenim molt gust en acceptar-los per quan els toqui el torn.

Xim-Bomba: El seu retall no encaixa dintre de la tendència del nostre setmanari. De totes maneres, gràcies.

Papitu Grau: Entre molts altres defectes que no li volem retreure, el seu treball té el de què li manca gràcia. Cregui'ns: vostè no ha nascut per fer riure a ningú. També sentim dir-li que no retornem els originals. Ho tenim privat del metge..., i, demés, ens donaria massa feina.

Sernalis i Tito-Leta-Fina: Si ens hi cap, ho farem anar al número extraordinari que sortirà el dia d'Innocents.

Vilademunt: Un altre dia, germà.

La Gana, S. en C.: Acceptat, però ens perdonarà que no ho publiquem tot seguit, perquè amb la reducció de pàgines ens manca espai.

ORQUESTRINA JAZZ-BAND
GATZZ-HAARA
Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.°

TALLERS GRAFICS COSTA, COMTE DE L'ASALTO, 46.-BARNA.

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE : BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRÉ se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades. VIAS URINARIAS.—*Blenorragia* (purgaciones) en todas sus manifestaciones, *uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar*, etc., del hombre, y *vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos*, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRÉ. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.—5 PESETAS CAJA. IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sífilis* (avariosis), *eccemas, herpes, úlceras varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticárica*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRÉ, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. — VENTA, 5 PESETAS FRASCO :: :: :: :: DEBILIDAD NERVIOSA.—*Impotencia* (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas, espermatorrea* (pérdidas seminales), *cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAJEAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRÉ. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 5 PESETAS FRASCO. AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.*, Montcada, 21, Barcelona. — VENTA: *Farmacia Segalá*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

(27) MAISON MEUBLÉE (Verdura) Habitacions a 5 ptes. Barbará, 27 Teléfono 3221 A. Barcelona.—Gran confort i salates de bany.—Teléfon privat.—Ascensor.—Continuament reformat a la moderna.

CONSULTORI POLICLINIC ARIBAU, 30, PRAL. De 11 a 1 i de 6 a 8. SIFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica del 606 i 914. Abonaments setmanals, 5 pessetes :: :: ::

PELL-SIFILIS-VENERI INSTITUT URO-DERMIC DEL DOCTOR MONTAÑA Especialista dels Hospitals de París i del de la Santa Creu. CARRER DE SANT PAU, NUM. 28, PRINCIPAL, SEGONA.

EMBARAZO-PARTOS-ENFERMEDADES DE la matriz y ovarios (inflamación, flujos, desarreglos, etc.). Curaciones sin dolor. RAMBLA DEL PRAT, 1, 1.°, esquina Salmerón. Consulta económica: lunes, miércoles y viernes, de 6 a 8.

BLENORRAGIA Curació sense dolor Urgell, 158, 1.° — De 2 a 4

CALCETINES REFORZADOS para un solo pie, fabricados por encargo. La ruina de los pastores: Matacabres «Ràpid». A la primera vegada, R. I. P. LA MUNDIAL, Espalter, 6 :: ::

DESESPERANÇATS! Tots els que patiu de veneri No DESMAIEU que encarapodeu curar-vos seguint el tractament WEISS de la Farmàcia Americana. Sant Pau, 70. Feu la prova avui mateix.

Vies urinàries-Sifilis-Pell Nou mètode alemany de tractament 606-914 — Anàlisis de sang. Preus econòmics. Primera visita gratis de 7 a 8. Ronda Universitat, 5, pral. Policlínica Farré Pijuan.

SELLOS UPINE SAS Curació ràpida de la Blenorràgia, Cistitis, Uretritis gonococcica i demés malalties de l'aparell urinari. CENTRES D'ESPECIFICS I FARMACIES

SULFURETO CABALLERO Producte patentat contra la SARNA (ronya). Sens dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions. Comte de l'Asalto, 86, Barcelona, i Centres d'Específics :: :: :: :: :: ::

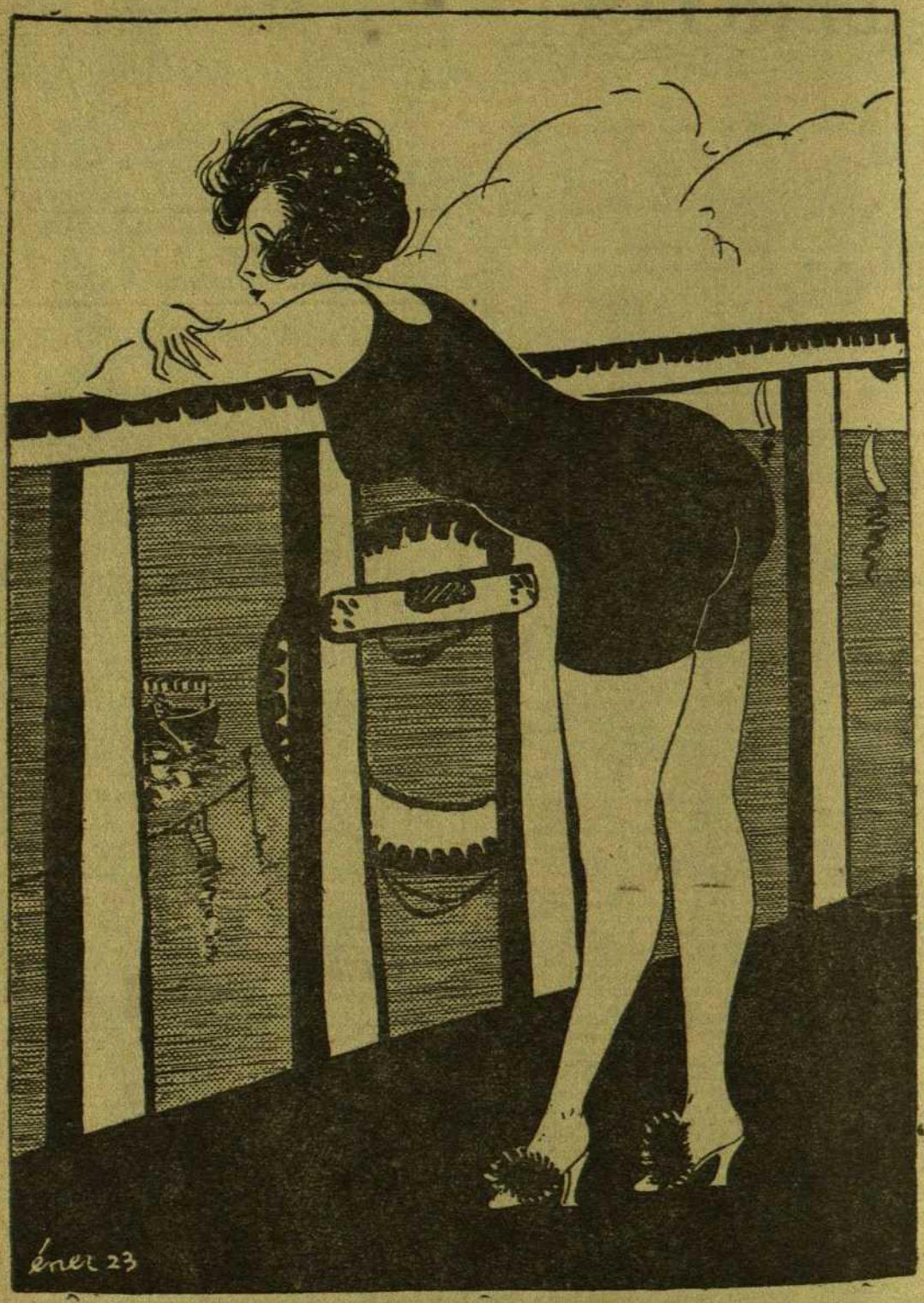

—Com que no ve en Quimet, em sembla que em tiraré al mar.